

»Maj te nič ne ustavi«

Z Julijo Rozman o
pisanju njene prve
pustolovske zgodbe

SINIŠA KANIŽAJ

Julija Rozman je avtorica knjige *Lucijina skrivnost*, ki je izšla v samozaložbi leta 2022. Je učenka osmega razreda na osnovni šoli Križe v občini Tržič. V prijetnem vzdušju je pogovor tekel o pisateljstvu in ostalih interesih nadobudne umetnice.

Kje si dobila idejo, da bi napisala knjigo?

Lucijina skrivnost je moja prva knjiga, prej pa sem v zvezek pisala enostavne, kratke zgodbe, da sem preganjala dolgčas. Prav zaradi dolgčasa sem začela pisati to knjigo. Nekega večera sem se zagledala v ogrlico in se začela spraševati, kaj bi se zgodilo, če bi imela ogrlica posebne moči. Kar naenkrat sem dobila veliko zamisli, ki sem jih zapisala na papir, da jih ne bi pozabila. Tako sem začela in nisem končala, dokler ni nastala ta dolga, dolga zgodba.

Kako si zasnovoala zgodbo?

Zgodbo sem zasnovoala na osnovi glavne osebe Lucije, ki najde kristalit in ugotovi, kdo so njeni

sovražniki ter kaj je njena naloga. Imela sem osnovo, ki pa jo je bilo treba dodelati, ji dodati zaplet, razplet in konec. Iskala sem zamisli, kaj bi lahko junaki še raziskovali, da bi se zgodba zapletala in postajala vedno bolj napeta. Verjetno je ena izmed težav vsakega pisatelja, da tudi njega, tako kot bralca, včasih zanima, kaj se bo zgodilo v naslednjem poglavju. So obdobja, ko gre pisanje zelo tekoče in točno veš, kaj se mora zgoditi. So pa tudi taka, ko čakaš na idejo, ki se bo lepo ujela z zgodbo, ki bo znala priegniti in bo zanimiva za vse ...

Kdo je knjigo prvi prebral?

Če si želiš, imaš domišljijo in nekaj talenta, kar začni.

Prvi jo je prebral moj dedek in s tem se tudi rad pohvali. Pomagal mi je skozi ves proces izdelave in verjetno knjige brez njega sploh ne bi bilo. Ker je sam že napisal nekaj del, je vedel, na koga se je dobro obrniti za oblikovanje, tisk in podobno.

Kateri del nastajanja knjige ti je bil najljubši in kateri najtežji?

Najljubše mi je bilo pisanje. Včasih sem se tako zatopila v pisanje, da sem pozabila na čas in šolsko delo. Občutek, ko nekaj delaš, ko se nekaj dogaja, je res dober. Ne tako ljubi pa so mi bili trenutki, ko sem ob večerih pisala in sem si dogodke tako živo predstavljala, da me je postalo strah. Takrat sem končala z delom in raje odšla spat.

Kaj si se naučila ob pisanju knjige?

Naučila sem se slovenščine. Predvsem je bila to izkušnja,

kako je biti pisatelj, kako se knjiga naredi. Tega prej nisem vedela. Mislija sem, da knjigo napišeš v zvezek. Sedaj pa sem spoznala ves proces. Dela je veliko, sodeluje mnogo ljudi. Izvedela sem tudi, zakaj so potrebne prve strani v knjigah, kjer so podatki o knjigi. Prej so se mi zdele nepotrebne, sedaj pa vidim, kakšen namen imajo.

Kaj želiš sporočiti s knjigo in komu bi jo priporočila v branje?

To je pustolovska knjiga, ki sporoča, da moramo v vsakdanjem življenju držati skupaj in delovati kot ekipa, kar pomeni, da se imamo radi in se podpiramo. Name-njena pa je predvsem najstnikom, ker sem tudi jaz takrat pisala knjigo in sem pripovedovala tisto, kar se mi je takrat zdelo zanimivo.

Komu si knjigo posvetila? Zakaj?

Posvetila sem jo svoji sestri Luciji. Sem najstarejša od petih otrok in po treh bratih sem si želela sestro, s katero bi lahko delila sobo, se z njo pogovarjala ... Ko sem sestri-

Knjiga sporoča, da moramo v življenju držati skupaj in delovati kot ekipa, kar pomeni, da se imamo radi in se podpiramo.

JULIJA JE KNJIGO IZDALA V SAMOZALOŽBI /OSEBNI ARHIV

co res dobila, sem se odločila, da bom po njej poimenovala knjigo, za imena protagonista bratov pa sem si izposodila imena svojih bratov. Med seboj se včasih razumemo bolje, včasih slabše – kot v

nost, če imaš take starše, te nič ne more ustaviti.

S čim se poleg pisateljstva še ukvarjaš?

Že od majnega plešem, odkar ne treniram več hiphopa, plešem v sobi. V šoli zelo rada ustvarjam, saj doma zaradi učenja za to ni toliko časa. Igram flauto v cerkvi ali na družinskih srečanjih. Enkrat na teden hodim na Orffovo instrumentalno skupino, kjer igramo priredbe sodobne glasbe. Smo dobra klapa in po vaji večkrat še malo klepetamo.

Z DRUŽINO /OSEBNI ARHIV

vsaki družini, vendar sem vesela, da so oni moji bratje in sestre. Sem najstarejša in imam veliko odgovornosti. Če smo otroci nekaj časa sami doma, potem se starši zanašajo name, da bo vse ok. Včasih je to tudi naporno. Knjigo pa sem posvetila tudi svojim sošolcem, ker se mi zdi, da smo res dober razred.

Sledi nadaljevanje?

Ja, knjiga se piše in potrudila se bom, da bo končana čim prej.

Kaj bi svetovala nekemu, ki si želi napisati svojo knjigo?

Če si želiš, imaš domišljijo in nekaj talenta, kar začni. Če nimaš računalnika, piši na papir, tudi jaz sem. Šele kasneje sem začela tipkati na domači računalnik. Moji starši podpirajo kreativ-

Pred kratkim smo na spletnem tekmovanju *Music festival Panonia* osvojili zlato nagrado.

Kaj bi rada počela v prihodnosti?

Rada bi še pisala, če bo le dovolj časa in idej. Po zaključku osnovne šole bi se rada vpisala na ško-fisko klasično gimnazijo. Po sre-dnji šoli pa sem razmišljala, da bi šla na arhitekturo – ustvarjalnost mi je všeč. Veselita me tudi fizika in matematika. Potrebujem nek cilj, ki ga poskušam doseči, ker če ne, je brez veze karkoli delati.

Kaj ti največ pomeni?

Kot kristjanki mi veliko pomeni Bog in dobra krščanska družba. Tam se vedno počutim sprejeto in obkroženo z dobrimi prijatelji.

LUCIJA BAŠA

AVTORICA S SVOJO KNJIGO /OSEBNI ARHIV